

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 761/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Вукашиновић адвокат из ..., против тужене Техничке школе из Зајечара, коју заступа Градски правобранилац Града Зајечара, ради исплате путних трошкова, одлучујући о ревизији тужиље изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1906/2020 од 14.12.2020. године, у седници већа одржаној 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1906/2020 од 14.12.2020. године, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Зајечару П1 1118/19 од 17.03.2020. од 22.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 1118/19 од 17.03.2020. године, у првом ставу изреке обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, у периодима од 01.09.2015. године до 31.12.2015. године и од 01.07.2016. године до 31.12.2017. године, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ од шестог дана наредног месеца до исплате. У другом ставу изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.133,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1906/2020 од 14.12.2020. године, у првом ставу изреке преиначена је првостепена пресуда у првом ставу изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да јој, на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, у периодима од 01.09.2015. године до 31.12.2015. године и од 01.07.2016. године до 31.12.2017. године, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ од доспелости до исплате. У другом ставу изреке преиначена је одлука о трошковима поступка тако што је обавезана тужиља да туженој накнади трошкови парничног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је тужилина ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене на неодређено време на пословима хигијеничара. У спорном периоду тужена није плаћала тужили накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. Тужила станује у ... у улици ... број ... односно на удаљености од места становања до места рада које износи нешто више од ... метара. Тужила је у спорном периоду била присутна на раду ефективно укупно 354 дана. Услугу градског превоза обавља „Николић превоз“, а у спорном периоду цена карте у градском превозу у једном правцу је износила 50,00 динара односно 100,00 динара у оба правца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, а другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. и 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике Србије“ број 21/15), одбио тужбени захтев. По становишту другостепеног суда, код утврђених чињеница о удаљености која износи 300 метара од тужилиног места становања до места рада и некоришћењу услуга градског превоза за долазак на рад и одлазак са рада, тужила није имала стварне трошкове по том основу и зато њен захтев за њихову накнаду није основан.

По становишту Врховног касационог суда, у овом спору погрешно је примењено материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз (тачка 1). Према члану 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико није обезбедио сопствени превоз. Уколико је перонска карта услов коришћења превоза, сматра се да је иста саставни део трошкова превоза.

Из наведених одредаба произилази да удаљеност места рада од места становања није предвиђена као критеријум од којег зависи право запосленог на трошкове за долазак и одлазак са рада.

Из тог разлога је другостепена пресуда донета уз погрешну примену материјалног права, па је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић